

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: Hævd dig!

Citation: Drachmann, Holger: "Hævd dig!", i Drachmann, Holger: *Samlede poetiske Skrifter*, 1906-1909, s. 378. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-drachmann05tom-shoot-workid56856/facsimile.pdf> (tilgået 06. maj 2024)

Anvendt udgave: Samlede poetiske Skrifter

Hvad spørger vi vel om den store Bog?
 Det bedste deri lod Du skrive,
 Samvittigheds Gud, paa dit evige Sprog:
 Til Støv vil det øvrige blive.

Saa kom da, du vildene Hede, saa kom!
 Jeg ridser min Grund mig og ser mig ej om,
 For Spaden jeg Staven vil bytte;
 Jeg skaffer mig Plads,
 Jeg rydder mig Plads,
 Behold Eders Gud i sit Tempelpalads, —
 Jeg dyrker min Gud i min Hytte.

Ret saa!

Ret saa, mine Venner, fortæl, fortæl
 Om den Gæld,
 Som til Videnskaben vi staar i;
 Jeg ser for mit Øje, hvor Hjerneerne pines,
 Hvor Byerne tæt paa hverandre klines,
 Hvor Blodets Flodmaal i Aarerne synker,
 Hvor Ungdommen klynker
 Af Tvivlen førtært: —
 Er dette det Kanaans Land, vi har lært?
 Det er jo en Ørken, vi gaar i.

I Sandhed, jeg led ej den sorte Flok;
 Fra Ryggen alene var Synet mig nok,
 Om Ansigtet vil jeg ej tale.
 Men husk, den har bygget paa Hjerternes Grund,
 Og mellem det Mundsvejr, der gaar af dens Mund,
 Blandes de lifligste Syner,
 Som kan Menneskesjælene svale!

Hævd Dig!

Hævd Dig under Livets Nød,
 Sæt din Stolthed i at være
 Hensynsløs mod Lavhed,
 Øm imod din Ære!
 Har Du hundrede Fejl: saa begynd med at trække
 Den ene fra Summen paa Pligternes Bud;